

„Nelíbí se mi,“ pronesl pomalu, „že mi čteš poštu.“

„Já ji nečetla.“

„Pokud otevřeš dopis adresovaný někomu jinému a podíváš se, kdo ho poslal, je to správný?“

Došlo jí, že manžel o tom uvažoval celý večer: během zdánlivě klidné večere, televizních zpráv, rozhovoru o plánech na příští týden, večerních činností kolem Samuela.

„Joe,“ oslovila ho, ale on pořád civěl do zdi, šlachy na krku měl nejspíš napnuté.

„Jde o princip.“

„Ten monitor nejde přehlédnout, když vejdeš do pokoje,“ vysvětlila potichu.

„A co bude dál?“ zeptal se. „Přečteš si jenom kousíček? Náhodou zahlídneš, jaký účtenky mám po kapsách?“

„Účtenky?“ podivila se Alina.

Hotelový pokoj, pochopitelně, s tou holkou: v obědové pauze, možná konkrétní dny v týdnu.

Aleksandra, I want you so bad.

Nebo Sandra? Tak jí říkal, když ji nazýval Lína?

Sandra, take me in your mouth.

Sandra, baby, oh, I want you so bad.

„Tak jsem to nemyslel,“ namítl Joe a zněl ještě našťavaněji.

„Jaký máš účtenky?“

„Já žádný účtenky nemám!“ zařval.

Celý byt jako by údivem ztichl. Ještě nikdy na sebe nekřičeli.

„Poslyš,“ začala Alina a došlo jí, že na tohle nikdy dřív nepomyslela, až teď, když to hodlala vyslovit. Přiměla se vypudit dívku z místnosti. „Mám pocit, že bysme si měli říkat všechno.“

Joe na ni zíral, očividně v šoku.

„Co všechno?“

„Nemyslím teda, že by se dělo něco zvláštního. Vlastně si naopak myslím, že bysme si měli říkat taky nedůležitý věci, nebo možná právě takový, který se ještě nestaly, aspoň zatím.“

Joe se tvářil, že nerozumí, ale dál poslouchal.

„Například ta holka,“ řekla Alina a přiznala, jak na ni myslí až moc, bezdůvodně. „Celou dobu si představuju,“ vysvětlila, „že máš nějakou jinou. A pokud máš, teď je ta správná chvíle mi to povědět.“

Pokoušela se mu objasnit, jak se z toho úplně pomátla, ale nejspíš jen proto, že se na tu dívku nezeptala, když ji to poprvé napadlo.

Stejně jako na plán přestěhovat se do Ameriky, pokračovala, jaký zvyky a tradice budou dodržovat. Najednou v hlavě jasně a zřetelně vnímala sebe i Joea i dívku a odjezd do Ameriky a country a křesťanství a písničku Valkoinen kupla, Bílá bublina, od kapely Eppu Normaali – pro ni důležitou, ale pro něho bezvýznamnou – a cítila, že naprosto rozumí, jak se věci mají. Chtěla se dozvědět o dívce, ale ke svému překvapení už se nezlobila, ani nežárlila, aspoň ne zrovna v tuhle chvíli, ani když s ní Joe něco měl.

Vyprávěla, jak uvažovala o stěhování do Ameriky a pokoušela se na to připravit, ale stále jí nebylo jasné, co Joe zamýšlí nebo dělá nebo si přeje. Ona se chce podílet na velkých rozhodnutích jako stěhování na jiný kontinent nebo v jakém náboženství budou vychovávat své dítě. Doufá, že se s ní Joe nahlas podělí o sebemenší duševní tápavé kroky a změny, které se mu honí hlavou a mají vliv na jejich plány, i o ty nejnepatrnější každodenní pohnutky, protože ona o nich chce slyšet, chce si být vědomá, že jsou ksakru přece muž a žena.

Zpočátku si neuvědomovala, co se děje, ale najednou stála v místnosti celistvěji. Jasněji vnímala své obrysy, hranice svého těla, manželovu přítomnost a ten vjem ji vzrušil.

Zároveň jí došlo, že je připravená s Joem odjet, celou dobu byla: klidně by se s ním na druhý kontinent odstěhovala natrvalo, pokud by si to přál. Ale musí se jí zeptat! Proč se jí nezeptá? Cítila se trapně, že se vymlouvala na otce. Ale teď, když si najednou připadala celistvá a s jasnými hranicemi, byla i tohle ochotná přiznat. A přála si to říct také Joeovi, aby jí poznal ještě o trochu lépe.

Tehdy si všimla, že na zemi jí u nohou sedí také dívka a tiše poslouchá. Lízala nanuk, a jakmile jí došlo, že Alina skončila, souhlasně přikývla. Alina se tomu podivila. Pak dívka zamávala a vyšla ven, nejprve z ložnice a pak z bytu.

Joe si ale povzdchl, zavřel oči a ukazováčkem a palcem si stiskl víčka.

„Změnila ses.“

Alině stoupl knedlík do krku, ještě než manžel spustil výčet, v čem všem se po svatbě a narození dítěte změnila, že je netrpělivá, odtaziťa a nevšímavá, že se snadno rozpláče. Jistěže změnila, křičela s brekotem, protože Joea nezajímalo, co před chvílí pocítila a jak velký krok učinila. Při jeho přísném výrazu a tvrdých slovech se jí vybavil každý moment, kdy si jí nevšiml, neoceníl ji nebo nechtěl pochopit její přání, a po nichž si vždycky slibovala, že na to zapomene, ale teď ty situace na manžela chrlila jednu po druhé, každyčkou z nich.

Nepochopila všechny zvraty dlouhého, náročného a zahořklého rozhovoru, který následoval, a stejně tak nepochopila, do jakých všech únavných vedlejších zápletek zabředli. Po rozhovoru si nebyla jistá, jestli Joe vůbec porozuměl, co všechno si uvědomila.

Po rozhovoru akorát chápala, že dřív se chtěl Joe odstěhovat z Finska s ní, ale teď všechno vidí jinak.

Po čtyřech dnech se ještě vrátila k Joeovým zprávám: přemýšlela o tom a došla k závěru, že opravdu nebylo správné, že se podívala. Není její věc, od koho má Joe ve schránce zprávy. A chtěla to tak říct i jemu.

Číst cizí zprávy, to je jako prohledávat kapsy, prohrabávat odpadkové koše, hledat účtenky, řekla.

Když se omlouvala, vybavila si manželovu ztuhlou bradu a přísné oči, kterých se před čtyřmi dny polekala: můj muž takhle přísné oči nemá. Doufala, že uvidí, jak manžel postupně taje, a že se jí pak uleví. Přísné oči se opravdu proměnily, nicméně nenahradil je tentýž Joe jako dřív, ale někdo jiný.

Joe si její omluvu vyslechl, avšak jakoby nepřítomně. Když domlouvala, stále zamračený krátce přikývl a prohodil:

„Don't worry about it.“

Zapomeň na to.

Alina zrovna myla nádobí, když se dívka náhle objevila vedle ní. Prs-tem ukázala do obývacího pokoje. Alina odložila štetku do dřezu.

Podívej se, vyzvaly ji dívčiny oči. Zrcadlil se v nich soucit.

Následovala její pohled do obývacího pokoje. Na pohovce seděl Joe a listoval v *yearbooku* ze studentských let, ročence z Brownu. Kdy-
si ji Alině ukazoval. Stránky plnily navzájem si podobné portrétní fotografie mladých Američanů v legračních promočních čepicích, s americkým úsměvem a neskutečnými barvami na pozadí. Snímky týmů hrajících americký fotbal a nepochopitelný lakros.

Joe si nevšiml, že se na něj někdo dívá. Alina viděla, nakolik smutně, bezbranně a male se tváří, zatímco listuje stránkami plnými černobílých fotek. Fotek jeho spolužáků, z nichž některé potkala i ona. Teď působili na amerických univerzitách jako profesori. Joe o nich dřív mluvil jako o první lásce, ale teď už se o nich ani nezmínil. Reformovali vědní obory a zakládali výzkumná centra.

Alina si chvíli myslela, že se manžel rozpláče. Stal se tak malým a zlomeným, napadlo ji. Kradmo pohlédla vedle sebe, dívka se také tvářila smutně.

Pochopila, co se přihodilo. Joe hledal práci, ale žádnou nedostal. Uvnitř těla se jí rozlila teplá vlna.

„Joe,“ zašeptala.

Pohlédla na ni. Přešla do obývacího pokoje, posadila se vedle muže a pohladila ho po rameni. V očích mu na chvíli něco zajiskřilo, ale pak to vyhaslo.

„Pojď sem,“ vyzvala ho a roztáhla paže, aby ho objala.

On ale zavřel ročenku, unaveně vstal a pomalu ji odnesl do zásuvky ve stole, kde ji uchovával, protože pro knihovnu měla podle Aliny nesprávnou velikost a tvar. Vrátil se zpátky k ženě a zastavil se před ní, jako by nevěděl, co dělat.

Alina ho objala. Chvilí váhal, ale pak ji také objal. V náruči se jí zdál teplý, pod prsty rozpoznávala lopatky a velké i malé svaly, které byly jejím osamělým americkým manželem.

„Joe,“ pronesla, „mrzí mě, kam to všechno dospělo.“

„Ne, to mě to mrzí,“ řekl a ona si opět byla jistá, že se manžel rozbřečí. Nikdy ho brečet nezažila. Prý se tak stalo po Samuelově narození, ale ji tak znavilo vysílení, ztráta krve a úleva, že si sotva uvědomila, že tam Joe nebo porodní asistentka vůbec jsou.

Cítila, jak ji opatrně hladí po vlasech a vyslovuje její jméno: a-Líno.

„Mluvil jsem s Jackem.“

Jméno prásklo jako bič, ačkoli Joe hovořil tak potichu, že stěží rozlišila slova.

Dlouho seděla jako přikovaná: nic se ve skutečnosti nezmění, pokud to nevpuštím do hlavy.

Jack Demekis pracoval na MIT a Joe o něm mluvil tímtež vřelým a obdivným hlasem jako o svém dědečkovi.

Mluvil jsem s Jackem.

Už je to tady, teď se to stane: bude si muset vyslechnout, na čem se Joe s Jackem dohodli, kam ji a Samuela přesunou, do jakých rolí obsadí. *Don't worry about it*: přijdou i větší trápení.

Don't worry about it: zapomeň na to.

Slyšela jeho dech, krátký a přerývaný, a náhle si vzpomněla, že tentýž se ozýval u porodu, ihned po přestřižení pupeční šňůry. Alině došlo, že ten pláč přece jen zažila.

Ten večer si Joe nevzal do postele knihu, jen smutně ležel na zádech. Alinu svíral hrudník, ale slíbila si, že nebude brečet.

Celý den měla pocit, jako by ji někdo zabalil do neviditelné deky. Bylo to nezvyklé, jako by nevědomky mrzla a teď se dostala do

vyhřáté místnosti s praskajícím krbem. Zaznamenala úlevu, možná podobně jako tonoucí, který nakonec přestane bojovat a vypustí do nitra příjemnou, teplou únavu. Ve dne znenadání ucítila, jak jí po tvářích tečou slzy, ale nevěděla proč.

Joe jí položil ruku na rameno, ona zavřela oči a vnímala, jak jí zvedá ramínko noční košile. Ramínko se svezlo dolů a Joe Alinu políbil. *Baby*, řekl. To bude dobrý. Ale hlas mu zněl omluvně, protože dobře věděl, že nebude. Jak na ní ležel, připadal jí velký a tvrdý a uvědomila si, že teď k tomu dojde, teď to Joe chce. Ucítila, jak se jí kyčle poddávají tíže jeho těla, musela napnout síly, aby dostala vzduch do plic.

Konečně už zavolala doktorovi, stavila se pro recept a koupila pilulky. Samuela vzala s sebou. Všechno šlo tak hladce, až se divila, proč to neudělala už dávno.

Když ji Joe políbil, zabořilo ji na prsou. Cítila, jak se jí do tváří a do prstů na rukou i nohou hrne krev a jak ji v nich pálí. To bude dobrý, baby. Tvářil se vážně a ona cítila jeho ruce v místech, kam měly putovat, kam dovedly putovat jen a jen ony. V hlavě jí rezonovalo: nebreč, nebreč.

Natáhla ruce přímo vzhůru, neměla košilku, Joe jí strhl kalhotky, neměla kalhotky, něco se pokazilo a ona cítila, jak Joe chutná. Musela použít všechnu svou duševní energii, aby udržela neustále rostoucí vlnu emocí alespoň kousek od sebe, a došlo jí, že tentokrát se všechno povede, že ať už ten problém vznikl z čehokoli, už se ho nemusí bát.

Zastavila mu ruku.

„Počkej,“ hlesla.

„Co se děje?“ zeptal se.

Zadívala se do kouta temného pokoje, pod Samuelovu postýlku, do okna, za nímž chladně zářila světla parkoviště a přístřešku s popelnicemi. Napínala uši po zvuku bosých nohou v kuchyni nebo v obývacím pokoji.

„Co je?“ otázal se Joe znova a pokusil se vypátrat, kam míří její pohled.

Ale dívka nebyla ani vedle Joea, ani mezi nimi, ani za závěsy či za oknem. Neviděla ji nikde v bytě a nikde ji ani neslyšela. Dlouze a bezradně se rozhlížela po temném pokoji, jejich ložnici, než nadobro uvěřila, že jí dívka na pomoc nepřijde.

„Nevím, jestli to chci,“ vypravila ze sebe nakonec.

Srdce jí rychle a těžce tlouklo. Ruce měla ledové a říkala si, že tady jsou ona a Samuel a Joe.

„Nechci,“ hlesla, teď jakoby pro sebe.

Musela to ještě zopakovat, nejdřív pro sebe a pak nahlas, nechci, než se ujistila, že je to pravda. Ve tmě neviděla, jak se Joe tváří, ani nevěděla, co si myslí. V bytě panoval klid, ale v hutném tichu zřetelně zaznělo, jak se něco definitivně zlomilo.